

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. május 21-én. Pünkösd II. napján.

Főének: 377. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 393. dicséret 1. verse

Textus: Római levél 8. rész 31-32. verse „Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”

Kedves Testvéreim!

Pünkösd ünnepén, amikor nem sok minden változik az emberek életében, vagyis minden ugyanúgy történik, mint egy megszokott hétvégén, bizony nehéz ünnepelni. Nehéz azt érzékelni, hogy akkor miről is szól ez a néhány nap. Annyira nem számít ez az ünnep a körülöttünk élő világnak, hogy mi magunk is elbizonytalanodunk. Van értelme ennek egyáltalán? Annak, hogy még ünnep másnapján is istentiszteletet tartunk? Fontos egyáltalán a pünkösd? A kérdésekre minden bizonytalanság nélkül egyértelműen válaszolhatunk Igennel. Igen, van értelme ünnepelni, van értelme istentiszteletet tartani, és igen, fontos ez az ünnep.

Pünkösd lényege ugyanis nem más, mint az, hogy minden bizonytalanságot megszüntet a bennünk lévő Szentlélek, mégpedig azzal kapcsolatban, hogy mit tett értünk az Atya Isten, Jézus Krisztusban. Pünkösd a bizonyosság ünnepe. Tudom, és biztos vagyok abban, hogy Jézus Krisztus eljött értem. Tudom és biztos vagyok abban, hogy semmi nem szakíthat el minket Isten szeretetétől. Tudom, és biztos vagyok benne, hogy mindent megkaptunk akkor, amikor Megváltónk eljött a földre. Ahogyan Pál apostol is írta: „meg vagyok győződve”. Semmi nincsen, ami ennek a tapasztalatnak ellene mondana. A meggyőződés ugyanis egészen belső, és egészen személyes. Amitől nem lehet eltántorítani minket. Ez a teljes bizonyosság.

Nincsen tehát semmi bizonytalanság. Még akkor sem, hogyha az ünnep felveti azt a kérdést is, hogy ki van velünk, és ki van ellenünk? Csak az van velünk, aki istentiszteleten vesz részt, akinek annyira fontos ez az ünnep, hogy számon tartja, vagy mindenki, aki jóindulatú és jó szándékú támogatásáról biztosít minket? Ugyanakkor a másik oldalról is feltehetem a kérdést. Ki van ellenünk? Csak azok, akik egyértelműen üldözik, bántják a keresztyéneket, vagy azok is, akik magatartásukkal, gondolataikkal, szavaikkal, vagy éppen passzivitásukkal aláássák Isten munkáját?

Pál apostol ebben a kérdésben sem bizonytalan. Tudja nagyon jól, hogy a legfontosabb az, hogy Isten mellénk állt. „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk”? Elküldte az Ő Szentlelkét, hogy minket bátorítson és erősítsen. Belsővé tette magát. Mondhatom, hogy pünkösdkor Isten megismételte a karácsonyi csodát. Hiszen karácsonykor testben lépett ebbe a világba, hogy megváltson, pünkösdkor pedig lélekben lépett ebbe a világba, hogy megszenteljen és bizonyosságot adjon.

Miről szól ez a bizonyosság? Arról, hogy nem számít az, hogy ki van ellenünk. Nem számít az, hogy ki bánt minket a hitünk miatt. Nem számít az, hogyha emberek megpróbálnak ártani nekünk. Nem ez a lényeg. Hiszen, ha ez lenne a legfontosabb, akkor Krisztus követőiként már ki kellett volna, hogy meneküljünk ebből a világból. Amikor az emberek számára a keresztyén jelképek már taszítóak, amikor leszedik, vagy leszedetik a kereszteket. Amikor azzal találkozunk, hogy európai politikusok nyilatkozata szerint a nők elnyomása az, hogyha őket anyaszerepre buzdítják, pedig ez a teremtettség része, sőt sok édesanya szerint életük kiteljesedése volt az, amikor ezt átélhették. Amikor úgy érezzük, hogy szegény a keresztyén értékekre hivatkozni, mert az már senkinek nem fontos, akkor kifejezetten jó tudnunk azt, hogy ha Isten velünk van, akkor senki nem lehet ellenünk!

Ez a velünk nem csak annyit jelent, hogy mellettünk. Hiszen így lehetne olyan érzésünk is, hogy aki mellettünk van, az ugyanolyan mindenben, mint mi. Ugyanolyan ereje van, ugyanolyan hatalma van, ugyanazok a képességei, mint nekünk. Pál apostol mondata azonban sokkal többet mond. Velünk van úgy is, hogy mindeközben felettünk áll. Jézus Krisztus bár ugyanolyan módon született a földre, mint mi, ugyanolyan testi erőtlenséggel, ugyanolyan gyengén, védtelenül, mégsem egy az emberiségből. Hanem Ő az egyetlen, az utánozhatatlan, akiben egyszerre benne van Istennek mellénk állása és felettünk léte. Jézusban eggyé vált a Mindenható ereje és hatalma az emberi erőtlenséggel. Ha tehát a felettünk álló Isten van velünk, akkor tényleg nem kell aggódnunk.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. május 21-én. Pünkösöd II. napján.

Ezen túl pedig azt is elmondhatjuk, hogy az Örökkévaló, aki velünk van, az nem céltalanul érkezett ebbe a világba. Értünk jött el. Amikor Pál apostol megfogalmazza ezt a mondatot, hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? – akkor azt is elmondja nekünk, hogy Ő a mi érdekünkben van velünk. Ahogyan megfogalmazza Luther Márton is híres énekében: „Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk; de küzd értünk a hős vezér, kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia, az ég és föld ura, Ő a mi diadalmunk.” (390. dicséret 2. vsz.)

Ha pedig a Mindenható Jézus Krisztusban velünk van, hogy nekünk segítsen, akkor egészen biztos az is, hogy semmi és senki nem árthat nekünk. Az Ő szeretetétől sem választhat el semmi. Nincsen olyan mélysége az életünknek, ahol Isten nélkül lennénk. Nincsen olyan szomorúsága a szívünknek, amivel egyedül kellene megküzdünk. Hiszen ahogyan az apostol is mondja sem élet, sem halál, nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. Ebben a tudatban és hitben halt meg a nagy erdélyi fejedelem Bethlen Gábor is, amikor halála napján egy papírra ezt jegyezte fel: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Senki nincsen bizonyára, bizonyára nincsen.”

Mi is ebben a bizonyosságban lehetünk. Ha Isten velünk, senki nincsen ellenünk. Csakhogy van itt egy szó, amit nagyon komolyan kell vennünk. Ha. Ha Isten velünk van. Ez pedig nem azt jelenti, hogy Isten az Ő szeretetéből ne akarna velünk lenni. Hanem azt jelenti, hogy mi nem akarjuk, hogy velünk legyen. Még a testvérgyilkosságot tervező Káint is megszólítja a Mindenható, hogy figyeljen, és ne hagyja, hogy a bűn elhatalmasodjon rajta. Ezt mondta neki: „Miért gerjedtél haragra, és miért horgasztod le a fejed? Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta.” Káin azonban nem akart uralkodni az indulatain. Ő gyilkolni akart.

Nekünk is felkínálta a Mindenható a lehetőséget, hogy éljünk vele. Csakhogy ezt mi nem akarjuk mindig. Nem feltétlenül örömteli, hogyha Isten mindent lát az életünkben, sőt mindennel kapcsolatban véleménye is van. Hiszen szavát meghallva változtatnunk kell, még akkor is, hogyha anyagilag rosszabbul járunk, még akkor is, hogyha minket emiatt (bocsánat a kifejezésért), de komplett idiótának néznek. Hiszen Isten szavát követni, vele együtt járni az úton, ez komoly önfegyelmet jelent. Mégis azt mondom, hogy Pál apostol szavát hallva, az evangélium üzenetét látva, vegyük komolyan azt, hogy Istennel egy úton haladjunk, hogy Ő velünk legyen.

Így valósul meg ugyanis a másik oldal is. Ha Ő velünk van, akkor nem lesz senki ellenünk. Akkor nem árthat senki nekünk. A zsoltáros, Jézust nem ismerve még ezt mondja: „Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?” (Zsoltárok 118.6) Mi Jézussal együtt már azt mondjuk, hogy ha Isten velünk, akkor senki és semmi nem lehet ellenünk. Nincsen erő, amely Jézust legyőzhetné, nincsen hatalom, amely Őt megtörhetné. Ezért örömteli ez a mondat.

Az apostol pedig indoklást is mellé tesz mondatának: „aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne adna nekünk vele együtt mindent?” Aki Betlehembe, az istálló jászlába engedte megszületni a saját Fiát, aki a Golgotára, a keresztre engedte menni egyszülött gyermekét, azért, hogy minket embereket megmenten, az nem fog sajnálni tőlünk semmit. Aki számára – hadd mondjam így – nem a család volt a legfontosabb, nem a gyermeke volt az első, hanem mi emberek, az ezek után mindazt meg fogja adni nekünk, amire csak szükségünk van.

Jézus eljövele ugyanis annak a kifejezése, hogy Isten saját magát adta erre a világra, és saját magát adta ennek a világnak. Jézusban adja a mindenre elegendő lelki erőt, ahogyan adta annak idején Illésnek is; Jézusban adja a mindent eltűrő és elhordozó hitet, ahogyan adta Pál apostolnak is; Jézusban adja az örök életet látó reménységet, ahogyan adta István vértanúnak megkövezése pillanatában. Mindent megkapunk Istentől, amire szükségünk van.

A mai ünnepi igénk, Pál apostol felszólítása arra hívja fel a figyelmünket, hogy Jézussal mekkora gazdagság lett a mienk. Adjunk hát hálát az örökkévaló Istennek, hogy kegyelmével lehajolt hozzánk, és Szentlelkével megerősítette az életünket. Vigyük hát magunkkal az ige üzenetét: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”

Amen!

Záró ének: 396. dicséret mind a 3 verse (228)